

Projekt Erasmus+:

⊙ ———— ⊙
WAY OF HUMAN RIGHTS
austria • italy • czechia

STANICE EMPOLI

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Disclaimer

„The European Commission’s support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents, which reflect the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

“

1.1 Železniční stanice Empoli

Během druhé světové války bylo železniční stanice v Empoli jedním z hlavních bombardovacích cílů spojeneckých leteckých formací. Empoli bylo jedním ze strategických železničních uzlů v komunikačním dopravním systému pro celý sever střední Itálie a většina zásobsměřovaných německé armádě na italské frontě dorazila po železnici. V blízkosti nádraží se také nacházela rozsáhlá továrna na chemická hnojiva "Parri e Montepagani", která byla také cílem leteckých úderů v případě války. 26. prosince 1943 byla železniční stanice hlavním cílem prvního leteckého bombardování města, které provedla americká formace a jehož cílem bylo zablokovat železniční dopravu mezi severní a jižní Itálií a mezi toskánským vnitrozemím a pobřežím. Stanice byla bombardována, spolu s mnoha domy, zejména podél dnešní Viale 4 Novembre, což způsobilo více než sto mrtvých.

1.2 Piazza della Stazione –Murales

Nástěnná malba namalovaná na náměstí v Piazza Don Minzoni před vlakovým nádražím poblíž autobusového nádraží, slavnostně otevřená v lednu 2021 umělkyní Ligamou (Salvo Ligama), zobrazuje dvě postavy klíčové pro antifašistické hnutí v Empoli: Rina Chiarini a Rema Scappiniho.

Vedoucí PCI (Italská komunistická strana), působící v podzemí během fašismu, a poté prezident Národního osvobozeného výboru Ligurie, hrál vedoucí roli v regionální válce za osvobození, která skončila 25. dubna 1945 v tehdejší sídle arcibiskupské kurie ve Villa Migone, podpisem aktu kapitulace italským partyzánům německým generálem Güntherem Meinholdem a jeho vojáky. Po 2. světové válce byl Scappini senátorem republiky a městským radním za Empoli.

Rina Chiarini, na druhé straně, ve svých horlivých antifašistických akcích operovala pod jménem "Clara". Byla uvězněna v Bolzanu a mučena. Své kamarády nezradila a v březnu 1945 se jí podařilo uprchnout a vrátit se do práce s odbojem. Za hrdinské činy při obraně vlasti byla vyznamenána stříbrnou medailí za vojenskou chrabrost a zlatou hvězdou za partyzánskou chrabrost.

Dvě klíčové postavy v kontextu nejprve odboje a později demokratické rekonstrukce země. Dva lidé, kteří zasvětili celý svůj život boji za svobodu, za svobodu projevu pro všechny a budování demokratické společnosti.

2.0 PIAZZA 24 LUGLIO

24. července 1944 jednotky Wehrmachtu obklíčily civilisty v oblasti Cerbaiola a zajaly třicet lidí. Jejich cílem bylo zabít je na místě, kde byla den předtím napadena německá vojenská hlídka, což mělo za následek pět okamžitých úmrtí a nejméně jednoho dalšího, který zemřel následující den kvůli svým zraněním. Vězni byli převezeni do oblasti Pratovecchia, ale spojenecký nálet střelbu zastavil. Kolona se pak přesunula směrem k Empoli a odpoledne dorazila přímo za městské hradby na Piazza Ferrucci, pro obyvatele Empoli ovocný trh a od roku 1945 pojmenovaný "Piazza 24 Luglio". Natáčelo se zde. Dvacet devět Empolese leželo mrtvých na zemi, zabito bez důvodu. Jedinému člověku, Arturu Passeroi mu, se podařilo uniknout popravčí četě a zachránit si život. Žádný německý voják nebyl nikdy postaven před soud za masakr na Piazza Ferrucci; Nikdo nikdy nestrávil ve vězení ani den; Spravedlnost nebylo nikdy učiněno zadost.

3.0 NÁMĚSTÍ PIAZZA DEL POPOLO

V letech 1929 až 1932 zde bylo postaveno náměstí na místě staré židovské čtvrti města. Všechny budovy v celém bloku na Via della Concia a Via del Pesco byly zbořeny (ve skutečnosti zničeny) a postavena nová budova, která také poskytuje vstup do přilehlého divadla Salvini, které se nachází tam, kde dnes stojí kino La Perla. Tato budova však byla také používána jako ústředí fašistické strany v Empoli. Náměstí se nazývalo Piazza del Limorio a stalo se jedním ze symbolů fašistické diktatury. Krátce po osvobození, v únoru 1945, nebylo náhodou, že se 530 Volontari della Libertà (Svobodní dobrovolníci) symbolicky rozhodlo odejít odtud; mnoho mladých anarchistů se rozhodlo připojit ke spojeneckým silám bojujícím na frontě gótské linie v Apeninách mezi Emilií Romagnou a Toskánskem. Pro Empoli válka na několik měsíců skončila, ale obyvatelé Empoli nezapomněli na hodnotu solidarity a smysl pro povinnost. Dobrovolníci se chopili zbraní a odešli, aby přispěli k národnímu osvobození.

4.0 PONTE ALCIDE DE GASPERI

12. srpna 1855 markýz Cosimo Ridolfi slavnostně otevřel most přes řeku Arno mezi městy Spicchio a Empoli a otevřel jej veřejné dopravě; Následoval slavnostní náboženský obřad. Práce trvaly 2 roky a 69 dní a stály 3 158 311 lir, včetně výstavby mýtné brány pro výběr mýtné daně; Byl to velký úspěch pro všechny zúčastněné. Konečně zděný most byl stabilním spojením mezi komunitami na obou stranách řeky. Na Nový rok 1907 průvod složený z tisíců občanů radostně přešel most: mýtné období skončilo a od té chvíle bude tranzit zdarma. Most "Leopoldino" však netrval dlouho. V roce 1944, 16. července, když válka procházela, byla zničena německými minami. Krátce po 2. září 1944, v den osvobození města, spojenecké vojenské síly postavily mobilní železný most a položily ho na trosky mostu Leopoldino. Teprve koncem roku 1953 se v Empoli konečně dočkalo nového zděného mostu, který navrhl Riccardo Morandi. V roce 1966 však záplavy řeky Arno tvrdě zasáhly jeden ze stožárů a způsobily jeho zhroucení. Most byl poté uveden do původního stavu, ale poškození ovlivnilo jeho krátkou existenci. Nakonec byl v roce 2012 most z roku 1953 zbořen a nový most postaven a pojmenován po Alcidu De Gasperim.

5.0 NÁMĚSTÍ PIAZZA DELLA VITTORIA

Campaccio byla oblast nacházející se bezprostředně za posledními městskými hradbami (15.–16. století), přehlížená florentskou bránou, na cestě do Florencie. V polovině 19. století se náměstí stalo ústředním bodem městského silničního systému, po příchodu železnice (1847) a stavbě prvního mostu přes řeku Arno (1855). Byly vypracovány hlavní plány městských prací a náměstí bylo pojmenováno po Vimorio Emanuele, krátce před vyhlášením sjednocení Itálie. Velké plány, ale nic nebylo postaveno až do roku 1925. 21. června 1925 Jeho královská Výsost vévoda z Aosty přijel do Empoli, aby slavnostně otevřel památník padlým ve Velké válce na náměstí před bujarým davem tisíců účastníků. Náměstí bylo plánováno odpovídajícím způsobem a dispozice zůstala stejná až do poloviny roku 1990, kdy dostala nový vzhled. Mezi tím, v roce 1943, byl jeho název změněn z Piazza Vimorio Emanuele na Piazza della Vittoria, jméno, které nese dodnes, navzdory tisícům transformací, které změnilo jeho fyzický vzhled a nenapravitelně změnilo uspořádání.

6.0 LARGO 8 MARZO Vetreria Taddei

8. března 1944 německé vojenské jednotky vedené republikánskými fašisty odvezly 112 mužů z jejich domovů a především z továren v Empoli a dalších obcích v okolí. K nim je třeba přičíst další tři muže, deportované do Dachau, a další zatčení za jiných okolností, přičemž celkový počet činí 117. Zatčení 8. března bylo odvetou za rozsáhlou stávkou organizovanou o několik dní dříve Výborem národního osvobození v Empoli 4. března, kdy se stovky lidí připojily k protestu také v Empoli, zastavily všechny druhy výrobních prací a protestovaly proti válce. Ti, kteří byli zatčeni v Empoli, považováni za politické oponenty režimu, byli odvezeni do kasáren Republikánské národní gardy. Mnozí pak byli nahnáni na náměstí vedle sklárny Tadeji, odkud bylo odvezeno 26 dělníků (pouze tři z 26 sklárny Taddei se vrátili z nacistických koncentračních táborů). Byli naloženi do autobusů a odvezeni do Florencie spolu se stovkami dalších lidí, kteří byli zatčeni ve Florencii a Pratu. Byli naloženi do vlaku se zapečetěnými vagony a jednosměrnou jízdenkou, cíl neznámý. Ve skutečnosti byli převezeni do koncentračního tábora Mauthausen v Rakousku a odtud přesměrováni do pobočných táborů: Gusen, Ebensee, hrad Hartheim. Devatenáct deportovaných z oblasti Empoli se vrátilo domů živých.

7.0 EX VITRUM

Prostor, který má návštěvník před sebou, byl až do roku 1985 základem Vitrum Glashut pracující od roku 1915. Nebyla jediná v Empoli. V předvečer druhé světové války zde bylo 14 skláren s 2264 muži a 1830 ženami, stejně jako několik stovek košíkářů, kteří pracovali doma na zalamování baněk. V roce 1948 samotná sklárna "Taddei", která se nacházela v oblasti, kde se nyní nacházejí obchodní a kancelářské budovy na Via Susini a Via delle Fiascaie, zaměstnávala více než tisíc pracovníků na výrobě bílého a zeleného skla, které vyrábělo velmi širokou škálu komerčních a luxusních předmětů. Dalšími pěti hlavními sklárnami byly Etrusca, Cesa, Del Vivo, Vitrum a Eminente. O několik let později, v roce 1959, v předvečer hospodářského rozmachu, fungovalo v Empoli 25 skláren. Patnáct z nich vyrábělo bílé a barevné sklo, které denně vyrábělo 19 600 kg zpracovaného skla a dalších deset kolem 107 000 kg denně. Ve druhém poválečném období však došlo k mírnému poklesu v důsledku oživení jiných výrobních odvětví a pokročilejší mechanizace sektoru, což způsobilo snížení pracovní síly. Bylo zaměstnáno asi 1870 dělníků a nejméně 1000 košíkářů doma přikrylo baňky.

Ale pro sklářský průmysl se blížila první skutečná krize a toto průmyslové odvětví již nebylo absolutním protagonistou boomu v roce 1960. Navzdory zachování víceméně stejné pracovní síly z počátku 1960 do počátku 1970, to muselo udělat cestu pro rychle rostoucí oděvní průmysl. Pouze dvě velké sklárny, Vitrum a Del Vivo, dokázaly přežít první vážnou krizi v tomto odvětví.

8.0 VIA ROMA EX SEDE CGIL

13. října 1901 slavnostní průvod hrdě pochodoval ulicemi Empoli: ten den slavili inauguraci Komory práce. Ve městě se sešlo přes osmdesát dělnických sdružení z poloviny Toskánska a dokonce i z Milána, aby oslavili úspěch dělníků svobodně se organizovat v odborech. Komora práce byla hnací silou všech odborových bojů ve 20. století; Dokonce se jí podařilo přežít během dvou desetiletí fašismu. Organizace byla taková, že několik dní po osvobození, 2. září 1944, byla formálně obnovena v prostorách Piazza del Popolo. V roce 1958 přestěhovala Komora práce své sídlo z budovy na náměstí Piazza del Popolo na Via Roma. Budovu vlastnili sami dělníci, kteří ji koupili prostřednictvím předplatného v roce 1949. Ekonomický rozmach s průmyslovým rozvojem oděvního a sklářského průmyslu a jejich dodavatelského průmyslu pak vyvolal ekonomickou expanzi, která navždy změnila fyziognomii sociální struktury města a samotného města. A odbory byly v čele této expanze. Zbytek je nedávná historie. Dne 3. února 2009 bylo slavnostně otevřeno nové sídlo v prostorách Coop Centre na Via Raffaello Sanzio. Jeho umístění se často měnilo, ale Komora práce vytrvale podporuje dělníky již 120 let.

9.0 CASCINE – VIALE IV NOVEMBRE Monumento

Na 60. výročí bombardování železniční stanice a Cascine, 26. prosince 2003, byl v čele Viale 4 Novembre instalován mramorový památník od empolského umělce Gino Terreniho. Památník ukazuje čtyři postavy, které se vynořují z trosk války, rodinu, s matkou uprostřed scény, která drží své bezvládné dítě v náručí, oči široce otevřené a zírá ven. Obě postavy jsou bosé, jako by je právě vytáhli z hromady sušiny. Nevinnost je obětována na oltář války. Toho dne zemřelo v Cascine 109 lidí a mnoho dalších zemřelo později. A pak velké ruce muže z profilu, s prstem

ukazujícím k nebi, směrem k americkým letadlům vznášejícím se po obloze poté, co shodili svůj smrtelný náklad. AccidenHa Voi! [Sakra vy všichni!] je většinou neznámý název díla.

10.0 Nido d'Infanzia STACCIABURATTA

Rok 1970 byl pro Empoli a mnoho dalších italských měst obdobím změn, protože jedna z nejdůležitějších akHvit obce z hlediska osobního rozvoje začala být spravována přímo obcí. Národní zákon 1044/1971 "PěHletý plán pro insHtuci obecních školek" zajisHl finanční podporu pro výstavbu 3800 školek v celé Itálii. Na začátku je to funkce podpory pracujících matek, která je hlavním účelem školek. Od té doby se díky výzkumu a zapojení pedagogů a pedagogů tato vize rozšířila na koncept předškolního vzdělávání. Pro Empoli to bylo v lednu 1976, kdy byla otevřena první městská školka. Nacházel se v prostorách Via Barzino a mohlo se v něm ubytovat 45 děV. V lednu 1978 byla dokončena výstavba dvou školek v Ponzanu (Sorriso, později Stacciaburama) – kde nyní stojíte – a na Via Valgardena; Jako první se otevřely v nových budovách určených výhradně pro umístění školek. AdministraHva Empoli se však vždy zaměřovala na otázku, že všechny děH se úspěšně vyvíjejí bez ohledu na jejich sociální podmínky. Jen si představte inovaHvní centra péče o děH jako "nula–šest", která zajišťuje konHnuitu vzdělávání děV ve věku od nuly do šesHlet, a "Trovamici".

11.0 STADIODI EMPOLI

První hřiště vyšlapané hráči fotbalového klubu Empoli bylo slavnostně otevřeno na hřišH Abetone (dnešní Piazza Ristori) v červnu 1921. V roce 1924 se tým přestěhoval na hřiště v Carraia a v roce 1929, v té době byla povýšena první divize (druh série C1), do Piaggione. Teprve v roce 1936 byl slavnostně otevřen městský stadion v oblasH Naiana na Via Puccini a v roce 1938 byl pojmenován po Francu Martellim. Po válce, po historickém postupu do B série, byl stadion pojmenován po Carlu Castellanim, hráči Empoli devět sezón mezi 1926–27 a 1938–39, s celkovým počtem 61 gólů ze 145 zápasů. Více než 70 let držel nejvyšší počet vstřelených gólů v modrém dresu. Castellani byl deportován do Gusenu, pobočného tábora Mauthausenu, 8. března 1944; Zemřel o několik měsíců později, ve věku 35 let, v nacišHckém koncentračním

táboře. V roce 1965 byl slavnostně otevřen nový městský stadion (ten současný) a v roce 1983 byl z iniciativy tehdejšího radního Sauro Cappelliho pojmenován po Carlu Castellanim první stadion v Itálii, který byl pojmenován po mučedníkovi nacistického fašismu.

12.0 CASA DELLAMEMORIA Santa Maria

29. října 1932 byl v Santa Maria a Ripa na hlavní ulici slavnostně otevřen Casa del Fascio, pompézně pojmenovaný Národní fašistický klub. Po válce finanční úřad povolil užívání nemovitostem obyvatelům Santa Maria, kteří ji používali jako společenský klub a pojmenovali ji po Rigolemu Marhinim. Marhini, narozený v Empoli 16. července 1907, byl komunistický farmář, vůdce PCI a bojoval pro Frankovým stoupencům ve španělské občanské válce. Za 2. světové války byl jedním z vůdců profašistického odboje. Po celá léta byla budova opuštěná, až do roku 2001, kdy ji obec Empoli koupila od státního majetku. Po akvizici se obec rozhodla budovu obnovit a vytvořit Dům vzpomínek, který by mohl být místem setkávání všech antifašistických a demokratických spolků a místem pro projekty související s historickou pamětí. Slavnostně otevřena byla 20. prosince 2019.

13.0 Pratovecchio

23. července 1944 v oblasti Pratovecchia u Empoli přepadla neidentifikovaná partyzánská formace a zabila pět německých vojáků druhé roty 29. pluku pancéřových granátníků Wehrmachtu. Kurt Dörmle, narozený 1. února 1915, Kurt Winter, narozený 11. března 1910, Max Dambauer, narozený 24. listopadu 1914, Norbert Hupe, narozený 5. července 1908, a Georg Reuber, narozený 12. července 1916. Následujícího dne, 24. července, zemřeli ve Vinci v polní nemocnici další dva lidé: Omo FELSKE, narozený 25. listopadu 1912, a Jakob Giessler, narozený 9. dubna 1925. Celkem zahynulo sedm německých vojáků. Je možné, že i dva, kteří zemřeli 24. července, přežili přepadení, ale byli vážně zraněni, a podařilo se jim vzít mrtvolu ostatních pěti kamarádů zpět do velení po přepadení 23. července, vyvolali odvetu? Zdá se nám to docela věrohodné.

14.0 Fontanella –Cippo

Přímo před železniční stanicí Granaiolo Fontanella, na železniční traH spojující Empoli se Sienou, na okraji obydleného centra, na silnici, která proVná řeku Valdelsu a přichází z CastelfiorenHna, stojí velmi strohý a jednoduchý kámen, cippus in pietra serena. Je jasně viditelná a při bližším pohledu na okolí se zdá, že odpovídá monumentální železniční budově za ní. Jedná se o velmi zvláštní památku, která také nese zvláštní nápis:

"Lid Fontanelly si přál vztyčit tento pamětní kámen na památku svých padlých ve válkách v letech 1915–18 a 1940–45 s vroucí nadějí, že holocaust, který si vyžádal tolik mladých životů, vzbudí náležitou empaHi a zármutek i v budoucích spoluobčanech a přiměje je, aby neúnavně pracovali na zajištění míru mezi lidskými národy. První podmínka svobodného a civilizovaného života. únor 1955".

15.0 SEDE DEL COMUNE LIBERO DI EMPOLI A MONTERAPPOLI

27. července 1944 členové CLN vyšli z úkrytu a zrekvírovali místnost ve vesnici Monterappoli, čímž se prohlásili za jediný zastupitelský orgán lidu Empoli delegovaný stranami, které tvořily výbor. 28. července CLN delegovala část pravomocí na starostu Antonia Negroa, starého poliHcky pronásledovaného anHfašistu, který jednal s výborem (jehož členové působili jako rada), aby řešil nejnaléhavější problémy současnosH. CLN udržovala úzké vztahy s CTLN a navázala kontakt se spojeneckým vojenským guvernérem v Empoli, kapitánem F. Willmorem (který bydlel v CastelfiorenHnu). 5. září 1944, tři dny po osvobození Empoli, CLN sdělila Willmorovi veřejná jmenování: starostou byl potvrzen Antonio Negro (PCI–Italská komunisHcká strana), byli nominováni členové městské rady, Bellarmino Paci, místostarosta (PSIUP –Italská socialisHcká strana proletářské jednoty), Giuseppe Fucini a Libero Lazzeri (DC–Křesťansko–demokraHcká strana), Pietro Ristori a Gino Ragionieri (PCI), Paolo Zanolla (PSIUP); Aureliano SanHni se ujal vedení policejní stanice pro veřejnou bezpečnost. Tato jmenování byla potvrzena Willmorem a AMG skutečně uznala CLN.